

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobce: **Ing. P. M.**, zastoupen JUDr. Karlem Zíkou, advokátem se sídlem Benešova 610, Kutná Hora, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 68/2006 – 48,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 68/2006 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze (také „městský soud“) ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 68/2006 – 48, byla zamítnuta žaloba Ing. P. M. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 25. 1. 2006, č. j. 10990/1000/2005/2006/Ba/Št, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a pro Hl. město Prahu, ze dne 2. 11. 2005, č.j. 220031-10-05 a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí, jímž byla stěžovateli podle § 13 odst. 2 ve spojení s § 19 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, uložena pokuta ve výši 100.000 Kč za to, že uvedl na trh stanovené výrobky s neoprávněným prohlášením o shodě. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stavební výrobky (§ 1 odst. 1 písm. a/ nařízení vlády č. 163/2002 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na vybrané stavební výrobky (dále jen „nařízení vlády“) uvedené v příloze 2 tohoto nařízení, nevztahují-li se na ně zvláštní právní předpis, musí být posouzeny způsobem stanoveným v tomto nařízení. Jedná se o tzv. stanovené výrobky podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky. V posuzovaném případě bylo kontrolní činností žalovaného zjištěno (viz. kontrolní protokoly žalovaného ze dne 7. 2. 2005 a 29. 3. 2005), že stěžovatel na základě smlouvy o dílo ze dne 9. 7. 2004 č. 6/2004 uvedl na trh konstrukční výrobky z masivního dřeva (sestavy stěnové, střešní, rámové sestavy uváděné na trh jako budova,

prvky tesařských konstrukcí, podlahové, stěnové, stropní, předem vyrobené střešní prvky). Městský soud uvedl, že na tyto výrobky lze nahlížet jako na stanovené výrobky podle přílohy 2, skupina 3, pořadové číslo 2 nařízení vlády, a proto je nezbytné, aby byla posouzena jejich shoda s technickými požadavky stanovenými nařízením vlády (§ 9 zákona o technických požadavcích na výrobky), a to buď postupem podle § 5 nebo postupem podle § 9 nařízení vlády v případě kusové výroby. Městský soud dále konstatoval, že z předložené dokumentace, včetně webových stránek stěžovatele, vyplývá, že stěžovatel vyráběl v období od 24. 4. 2002 do 27. 5. 2005 typově stejné výrobky, vzájemně se podobající a individuálně se lišící převážně v rozměrech. Proto je shodně jako správní orgány toho názoru, že se nejedná o kusovou výrobu ve smyslu § 1 odst. 1 písm. f) nařízení vlády, nýbrž o výrobu hromadnou, kterou charakterizuje větší počet standardizovaných produktů. Stěžovatel proto byl povinen před uvedením výrobku na trh provést posouzení shody podle § 5 zákona o technických požadavcích na výrobky. Vzhledem k tomu, že uvedeným způsobem nepostupoval, byl správní orgán prvního stupně oprávněn stěžovatele sankcionovat podle § 19 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Městský soud doplnil, že prohlášení o shodě ze dne 4. 1. 2005 není dostatečně určité ve vztahu k předmětu kontroly a některé z norem použitých pro posouzení shody nejsou určené ani platné. Takové posouzení by nemohlo obstát ani v případě, že by se skutečně jednalo o kusovou výrobu. Městský soud dále uvedl, že technické normy nejsou obecně závazné, avšak povinnost postupovat při určité činnosti v souladu s technickými normami může vzniknout na základě ustanovení právního předpisu, které stanoví, že ve vztazích upravených tímto předpisem je nutno dodržovat technické normy. Prohlášení o shodě tudíž musí odpovídat určeným normám. Městský soud dále konstatoval, že Ing. P. P., Ph.D., zaměstnanec autorizované osoby, Výzkumného a vývojového ústavu dřevařského Praha s.p., nevyslovil souhlas s postupem stěžovatele, naopak ve vyjádření ze dne 14. 3. 2005 uvedl, že stěžovatel při posuzování shody výrobků nepostupoval podle § 5 ani podle § 9 nařízení vlády. Vzhledem k tomu, že správní spis obsahuje vyjádření autorizované osoby vyvracející tvrzení stěžovatele o oprávněnosti jeho postupu při posuzování shody výrobků podle § 9 nařízení vlády, neprovedl správní soud důkaz výslechem zaměstnanců autorizované osoby. Správní soud neprovedl ani důkaz výslechem Ing. Z. J., neboť průběh kontroly vyplývá z kontrolních protokolů, se kterými byl stěžovatel seznámen a neměl proti jejich obsahu námitky. Městský soud v závěru rozsudku uvedl, že stěžovatel nedoložil své tvrzení o existenci desítek zápisů z kontrol týkajících se oprávněnosti postupu podle § 9 nařízení vlády, a proto posuzoval pouze skutkové okolnosti zjištěné v průběhu správního řízení a doložené ve správním spise.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že závěr žalovaného (dále jen „účastník řízení“) o tom, že se u všech osmnácti postavených budov jedná o totožné výrobky, nemá oporu ve spise. Konstatoval, že dodává dílo jako domek, což není stanovený výrobek. Přestože jsou nabízeny na webových stránkách typové domky, nikdy nejsou provedeny dva úplně stejné, protože každý klient si nechává individuálně upravit dispozici a provedení. Nejedná se o opakovanou výrobu typově stejných domků, výroba není založena na průmyslových výrobních metodách, díly nejsou vyráběny na lince, na každý jednotlivý díl je zpracován výrobní výkres a jde tedy o řemeslnou výrobu. K výrobě

je nutný živnostenský list na provádění tesařských konstrukcí, u průmyslově vyráběných dílců tato povinnost dána není, protože se využívají montážní automaty. Správní orgány provedly kontrolu toliko u jedné jediné zakázky. Pouze účetně zkontrolovali kolik bylo v kalendářním období uvedeno na trh domků. Nebylo prokázáno, jakým způsobem byly zpracovány výrobní dokumentace, jakým způsobem byly jednotlivé dřevěné části zkompletovány, resp. vyrobeny, jak byly posouzeny a uvedeny na trh. Způsob výroby navíc nebyl zohledněn při odkazu na metodiku, kdy jsou jinak posuzovány sestavy stěnové, stropní, a jinak dřevěné sestavy zhotovované na místě stavby nebo částečně předvyrobené na dílně a dokončované na stavbě. Kontrolní orgán uložil pokutu na chybně klasifikovanou skupinu výrobků, nikoliv na výrobky uvedené na trh. Nikdy nebyly na trh uvedeny rámové sestavy jako budova, protože nikdy nebyly vyráběny ani uváděny na trh srubové konstrukce. Finské domky nebyly celodřevěné, ale dřevěná nosná konstrukce byla podle projektové dokumentace opatřena výplní a opláštěná zvnějšku i zevnitř stanovenými výrobky. Na všechny tyto výrobky má podklady od dodavatelů. Stěžovatel dále namítal, že argumentace „z předložené dokumentace a webových stránek vyplývá“ je účelová, neboť nikdy nebylo při kontrole prokazatelně zjištěno uvedení typově stejných výrobků na trh. Na webových stránkách není žádná zmínka o typově prováděných dřevěných konstrukcích domků. Vzorové domky slouží pro předběžnou představu klientů o velikosti, provedení a případně ceně díla. Tvrzení účastníka řízení o stupni individualizace výrobků a zakázek je subjektivní a není ničím doloženo. Účastník řízení postupoval v rozporu se svojí povinností řádně zdokumentovat skutečně zjištěný stav u kontrolované osoby. Stěžovatel dále upozornil na to, že není jasné, zda se v dané případě jednalo o nesprávně vydané prohlášení o shodě, nebo o prohlášení neplatné či zda vůbec nemělo být vydáno. Stěžovatel dále namítal, že tím, že městský soud k jeho námitce odmítl přezkoumat zákonnost stanoviska Ing. P. P., PhD., došlo k porušení § 75 odst. 2 s. ř. s. Tato osoba neměla být vůbec přizvána k účasti na kontrole, její vyjádření nelze v řízení použít, navíc potvrdila správnost zvoleného postupu posouzení shody. Městský soud pochybil také tím, že účastníka řízení nevyzval k předložení zápisů z kontrol, při kterých byly posuzovány stejné výrobky. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z dokladů založených do spisu je zřejmé, že sestavy uváděné stěžovatelem na trh v rámci smluv o dílo, spočívající ve zhotovení rodinného domu, nevykazují takovou míru individualizace, aby je bylo možno zařadit pod kusovou výrobu. Z nabídky na internetových stránkách stěžovatele a dokladů týkajících se kontrolované zakázky je zřejmé, že se svou povahou jedná o domy roztříděné do příslušných typů (Barbora, Beáta, Blanka atd.), pro které je předem určena základní nabídková cena. Jako i v jiných případech výstavby typových domů i zde existuje v rámci typového projektu možnost jistých modifikací zvoleného domu podle přání a potřeb zákazníka. Přesto by však toto nemělo být zaměňováno s výstavbou podle individuálního projektu, kde výchozím bodem jsou představy zákazníka a vlastnosti dané parcely. Hodnocení individualizace předmětných výrobků není spekulativní. Je nutné odkázat na dokumentaci založenou ve spise, závěr inspektorů, odborný posudek, závěry správních orgánů i soudu. Prohlášení o shodě ze dne 4. 1. 2005, jež žalobce předložil při kontrole dne 29. 3. 2005, nelze při nejlepší vůli považovat za prohlášení o shodě posouzené postupem podle § 9 nařízení vlády. Samotné vymezení výrobku v prohlášení o shodě neodpovídá kusové výrobě. V případě kusové výroby je každá zakázka samostatně posuzovanou individualitou a jako taková

musí být též dostatečně určitým způsobem vymezena v prohlášení o shodě, čili v daném případě by mělo být výslovně určeno, že jde právě jen o zakázku konkrétního objednatele a na konkrétní parcele. Oproti tomu v případě prohlášení stěžovatele jde o výrobek vymezený druhově, který je zcela zaměnitelný s dalšími zakázkami stěžovatele, čemuž ostatně odpovídá i použitý plurál (výrobky, sestavy), byť v případě rodinného domu v Dobřeni, na nějž se zaměřila kontrola, evidentně šlo o dodávku pouze jedné takové sestavy. Účastník řízení dále uvedl, že v daném případě nešlo o izolovanou kontrolu jedné zakázky, aniž by si účastník řízení měl možnost učinit představu o celkovém charakteru nabídky stěžovatele. Kontrola v případě rodinného domu v Dobřeni byla detailnější, nicméně spis obsahuje další důkazní prostředky, jež dávají možnost učinit si obrázek o tom, zda je či není v případě předmětných výrobků opodstatněné provést individuální posouzení shody vyhrazené pro kusovou výrobu. K námitkám stěžovatele proti osobě Ing. P. P., PhD., účastník řízení uvedl, že stěžovatel v žalobě namítal pouze, že tato osoba uznala jím zvolený postup jako správný. Jedná se o předního odborníka v dané oblasti, který je zpracovatelem a garantem technických návodů registrovaných Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, které určují jednotný postup autorizovaných osob při posuzování shody v dané oblasti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek je třeba zrušit, a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se předně ztotožnil se stěžovatelem v jeho námitce o tom, že z rozhodnutí účastníka řízení není zřejmé, zda stěžovateli bylo vytýkáno uvedení stanoveného výrobku na trh s neoprávněným prohlášením o shodě nebo bez prohlášení o shodě. Tato rozpornost závěrů správních orgánů se projevila i v rozsudku městského soudu.

Jak vyplývá z výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, byl stěžovatel sankcionován za to, že uvedl na trh stanovené výrobky s neoprávněným prohlášením o shodě. Sankce byla uložena podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky, podle kterého orgán dozoru uloží pokutu do výše 20 milionů Kč tomu, kdo uvedl na trh nebo distribuoval stanovené výrobky bez stanoveného označení nebo dokumentu stanoveného nařízením vlády anebo s klamavým nebo neoprávněným označením nebo dokumentem. Uvedením výrobku na trh zákon rozumí okamžik, kdy je výrobek na trhu Evropského společenství poprvé úplatně nebo bezúplatně předán nebo nabídnut k předání za účelem distribuce nebo používání nebo kdy jsou k němu poprvé převedena vlastnická práva, nestanoví-li zvláštní zákon jinak (§ 2 písm. b/ téhož zákona).

V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí bylo stěžovateli vytýkáno, že jako výrobce uvedl na trh smlouvou o dílo č. 6/2004 uzavřenou dne 9. 7. 2004 s objednatelem V. konstrukční výrobky z masivního dřeva (sestavy stěnové, střešní, rámové sestavy uváděné na trh jako budova, prvky tesařských konstrukcí podlahové, stěnové, stropní, předem vyrobené střešní prvky), které jsou stanovenými výrobky ve smyslu zákona o technických požadavcích na výrobky podle přílohy 2, skupina 3, pořadové číslo 2 nařízení vlády. Prvoinstanční správní orgán uvedl, že stěžovatel dne 4. 1. 2005 vydal k předmětným výrobkům prohlášení o shodě, které je neoprávněné, neboť

posouzení shody nebylo provedeno stanoveným postupem. Prvoinstanční správní orgán současně v další části odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že prohlášení o shodě bylo vydáno až po uvedení výrobku na trh a nevyplývá z něho, že se vztahuje přímo ke konkrétnímu výrobku, který je předmětem kontroly. V závěru odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí bylo uvedeno, že správní orgán po vyhodnocení kontrolního protokolu a podkladů z kontroly dospěl k závěru, že stěžovatel uvedl jako výrobce na trh stanovený výrobek, přestože před jeho uvedením na trh nebylo provedeno posouzení shody v souladu s nařízením vlády a přestože nevydal prohlášení o shodě. Prvoinstanční správní orgán se svým odůvodněním dostal do přímého rozporu s výrokem rozhodnutí. Bylo-li prohlášení o shodě podle správního orgánu vydáno až po uvedení výrobku na trh a nevyplývá z něho, že se vztahuje k výrobku, který byl předmětem kontroly, tj. výrobku uvedenému na trh předmětnou smlouvou ze dne 9. 7. 2004, nelze učinit jiný závěr, než že stěžovatel uvedl výrobky na trh bez prohlášení o shodě. Nemohlo tudíž dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky jednáním stěžovateli vytýkaným. Za uvedení stanovených výrobků na trh bez prohlášení o shodě stěžovatel sankcionován nebyl. Účastník řízení tuto rozpornost závěrů prvoinstančního správního rozhodnutí nijak neodstranil a se závěry, ke kterým dospěl prvoinstanční správní orgán se ztotožnil. Účastník řízení pouze zopakoval skutková zjištění prvoinstančního správního orgánu o tom, že stěžovatel uvedl na trh smlouvou o dílo č. 6/2004, uzavřenou dne 9. 7. 2004 s objednatelem V., konstrukční výrobky z masivního dřeva a že dne 4. 1. 2005 k těmto výrobkům vydal prohlášení o shodě. Posléze pak učinil závěr, že uvedeným jednáním byla naplněna skutková podstata uvedená v § 19 odst. 1 zákona technických požadavcích na výrobky. Městský soud v rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel byl povinen před uvedením výrobku na trh provést posouzení shody podle § 5 zákona o technických požadavcích na výrobky (pozn. správně mělo být uvedeno nařízení vlády). Městský soud dále uvedl, že jelikož uvedeným způsobem nepostupoval, byl správní orgán prvního stupně oprávněn stěžovatele sankcionovat podle § 19 odst. 1 zákona technických požadavcích na výrobky. K prohlášení o shodě ze dne 4. 1. 2005 městský soud uvedl, že toto není dostatečně určité k předmětu kontroly. K závěru městského soudu je nutné uvést, že ze skutečnosti, že stěžovatel neprovedl před uvedením výrobku na trh posouzení shody, nelze dovozovat naplnění skutkové postaty deliktu podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky. Takové jednání není ustanovením § 19 odst. 1 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky sankcionováno. Není-li podle městského soudu prohlášení o shodě dostatečně určité k předmětu kontroly, přičemž kontrolována byla zakázka provedená na základě předmětné smlouvy o dílo dne 9. 7. 2004, nelze dospět k jinému závěru, než že stěžovatel uvedl výrobky na trh bez prohlášení o shodě. Jak již bylo uvedeno, za takové jednání však stěžovatel sankcionován nebyl. Zmíněné rozpory v odůvodněních správních rozhodnutí a rozsudku pak činí tato rozhodnutí nesrozumitelnými.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou také námitku stěžovatele o tom, že skutková podstata, z níž účastník řízení v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

Stěžovatel tvrdil, že byl oprávněn vydat prohlášení o shodě postupem podle § 9 nařízení vlády, neboť se v jeho případě jedná o kusovou výrobu. Prvoinstanční správní orgán k tomu uvedl, že prohlášení o shodě je neoprávněné, neboť výrobce může pro

posuzování shody namísto postupů uvedených v příloze 2 použít postup podle § 9 nařízení vlády jen u výrobků vyráběných kusově. Účastník řízení dospěl k závěru, že výrobky měly být podle přílohy č. 2, skupina 3, pořadové číslo 2 nařízení vlády posouzeny podle § 5 nařízení vlády. Spornou otázkou tudíž bylo, zda se v dané věci jednalo o výrobu kusovou či nikoli.

Podle § 9 nařízení vlády může výrobce pro posouzení shody výrobků vyráběných kusově namísto postupů posuzování shody uvedených v příloze č. 2 k tomuto nařízení zajistit posouzení shody, pokud určené normy nebo stavební technické osvědčení nestanoví jinak, postupem uvedeným v tomto ustanovení. Co se rozumí pojmem kusové výroby je definováno v § 1 písm. f) nařízení vlády. Podle tohoto ustanovení je kusovou výrobou způsob výroby, při kterém je vyráběn výrobek na základě smluvního vztahu pro konkrétního zákazníka, jednorázově určený pro použití vymezené individuálním požadavkem tohoto zákazníka. Jedná se zejména o řemeslnou výrobu výrobků, u které se nepředpokládá opakování výroby typově stejného výrobku založené na průmyslových výrobních metodách.

Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že u sledovaného výrobku (sestavy stěnové, střešní, rámové sestavy uváděné na trh jako budova, prvky tesařských konstrukcí podlahové, stěnové, stropní, předem vyrobené střešní prvky) nelze prohlásit, že se jedná o jednorázovou výrobu, u které se nepředpokládá opakování výroby typově obdobného výrobku. Pokud jsou vyráběny výrobky, které z různých hledisek nebo v některých důležitých parametrech mají vzájemnou podobnost, může se taková výroba považovat za výrobu hromadnou. O kusové výrobě lze hovořit pouze v případě, kdy je vyroben právě jeden výrobek. Rozdíl v jednom parametru (např. rozměry) není obvykle dostatečný předpoklad kusové výroby. Prvoinstanční správní orgán dále uvedl, že kontrolovaný výrobek byl vybrán namátkově z více realizovaných zakázek. Stěžovatel podle vlastního vyčíslení uvedl v období od 24. 4. 2002 do 27. 5. 2005 na trh 18 domů – dřevostaveb. Prvoinstanční správní orgán uzavřel, že z předložené dokumentace a dalších podkladů bylo zjištěno, že se jedná o typově stejné výrobky vyhovující definici stanoveného výrobku podle přílohy 2, skupina 3, pořadové číslo 2 nařízení vlády „sestavy uváděné na trh jako budovy“. Účastník řízení se v napadeném rozhodnutí s těmito závěry bez dalšího bližšího odůvodnění ztotožnil.

Na základě podkladů, které byly součástí správních spisů nebylo možné posoudit, zda výrobky, které stěžovatel uvedl na trh, byly či nebyly výsledkem kusové výroby. Součástí správních spisů byla smlouva o dílo č. 6/2004 ze dne 9. 7. 2004. Ve smlouvě bylo uvedeno, že předmětem plnění podle této smlouvy je zhotovení novostavby rodinného domu na pozemku č. 1143/1 v katastrálním území Dobřeň, přičemž stavba měla obsahovat dodávku a montáž vrchní stavby rodinného domu podle projektové dokumentace, zadání objednatele a popisu stavby podle přílohy č. 1, která bude provedena jako dřevostavba s fasádní úpravou. Vzhledem k tomu, že odkazovaná příloha nebyla součástí správních spisů, nebylo vůbec možné pouze na základě této smlouvy posoudit, zda se v dané věci jednalo o výrobek či výrobky, které byly vyrobeny kusově. Bez zmíněné přílohy č. 1 totiž nebylo vůbec zřejmé, co stěžovatelem mělo být, bylo a jakým způsobem vyrobeno a uvedeno na trh. Ve správních spisech se dále nacházela část projektové dokumentace (statický výpočet) o dvaceti a jedné straně, ze které nevyplývalo, že by se vztahovala k nějaké konkrétní zakázce či že by podle ní stěžovatel uvedl na trh nějaký výrobek či

výrobky. Tato listina proto taktéž nebyla způsobilá prokázat, jaký výrobek stěžovatel uvedl na trh. Ke stejnému závěru ostatně dospěl i Ing. P. P., Ph.D., ve svém vyjádřeni ze dne 18. 4. 2005, kde uvedl, že výpočet je v projektové dokumentaci zpracován na dřevostavbu, avšak k výpočtu není doložena výkresová dokumentace tykající se konkrétního objektu. Pokud jde o ve správních rozhodnutích nespecifikované webové stránky stěžovatele, tyto obsahují toliko nabídku stěžovatele blíže neurčeným zájemcům a nemají naprosto žádnou vypovídací hodnotu o tom, co stěžovatel ve skutečnosti na trh uvedl. Taktéž z holého tvrzení stěžovatele, že v období od 24. 4. 2002 do 27. 5. 2005 postavil celkem 18 domů, nelze ničeho dovozovat. Není vůbec zřejmé o jaké domy se jednalo, zda byly stejné nebo odlišné, zda byly vyrobeny na základě individuálních požadavků zákazníků či nikoli. Součástí správních spisů tudíž nebyl jediný důkaz, který by prokazoval, jaké výrobky stěžovatel uvedl na trh. Pokud nebylo prokázáno, jaké výrobky stěžovatel uvedl na trh, nebylo možné ani posoudit, zda tyto výrobky byly výsledkem kusové výroby nebo nikoli. Pokud bylo ve smlouvě o dílo uvedeno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace, zadání objednatele a popisu stavby, svědčí tato skutečnost spíše ve prospěch tvrzení stěžovatele, že se jednalo o kusovou výrobu, tj. že výrobky byly vyrobeny na základě smluvního vztahu pro konkrétního zákazníka a byly jednorázově určeny pro použití vymezené individuálním požadavkem tohoto zákazníka.

V této souvislosti je nutné uvést, že nepřezkoumatelný je závěr městského soudu o tom, ze z předložené dokumentace včetně webových stránek stěžovatele vyplývá, ze stěžovatel vyráběl v období od 24. 4. 2002 do 27. 5. 2005 typově stejné výrobky, vzájemně se podobající a individuálně se lišící převážně v rozměrech. Městský soud nijak nespecifikoval, z jaké dokumentace či jakých jejich konkrétních částí a z jakých částí webových stránek ke svému závěru dospěl. Městský soud uvedl pouze skutkový závěr, aniž by v odůvodnění rozsudku uvedl, jaká konkrétní skutková zjištění o podobě stěžovatelem na trh uvedených výrobků učinil. Podle ustanovení § 157 odst. 2 zák.č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. je soud povinen v odůvodnění rozsudku uvést nejen jaký učinil závěr o skutkovém stavu, nýbrž také stručně a jasně vyložit, které skutečnosti má prokázány a které nikoli. Této své povinnosti městský soud nedostál.

Pokud jde o zpochybňováni obsahových náležitostí prohlášení stěžovatele o shodě ze dne 4. 1. 2005 (městský soud uvedl, že některé z norem použitých pro posouzeni shody nejsou určené a platné), je nutné konstatovat, že neúplnost prohlášeni není sankcionována ustanovením § 19 odst. 1 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky. Městský soud navíc nijak nespecifikoval, v čem konkrétně a jakým stanoveným požadavkům nemělo prohlášení o shodě vyhovovat. Mělo-li být prohlášení o shodě případně natolik vadné, že by jej za prohlášení o shodě vztahující se ke konkrétnímu výrobku nebylo vůbec možné považovat, musel by být stěžovatel eventuálně postižen za uvedení stanoveného výrobku na trh bez prohlášení o shodě. Jak již bylo uvedeno shora, za takové jednání stěžovatel sankcionován nebyl.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele o tom, že správní soud měl podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat zákonnost stanoviska Ing. P. P., PhD., ze dne 18. 4. 2005.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový

úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Vyjádření Ing. P. P., PhD., nebylo závazným podkladem napadeného rozhodnutí. Otázka, jaké výrobky byly stěžovatelem uvedeny na trh, byla otázkou skutkovou. Povinnost zjistit skutkový stav leží zcela na správních organech. Podle § 32 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Tuto svoji povinnost není správní orgán oprávněn přenést na kohokoli jiného. Otázka, zda výrobky byly výsledkem kusové výroby, byla otázkou právní. Ani právní posouzeni věci nejsou správní orgány oprávněny přenést na kohokoli jiného. Vyjádření Ing. P. P., PhD., nemělo ani povahu a náležitosti znaleckého posudku. Ve vyjádřeni byl pouze vysloven závěr, že na základě správním orgánem dodaných podkladů a informací dostupných na www.stavex.cz se dotazovaný subjekt domnívá, že stěžovatel nepostupoval podle § 5 ani podle § 9 nařízení vlády. Tento nezávazný názor nemá žádný vliv na posouzení otázky naplnění znaků správního deliktu stěžovatelem podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele o tom, že městský soud měl účastníka řízení vyzvat k předložení zápisů z kontrol, při kterých byly posuzovány stejné výrobky.

Podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je žalobce povinen v žalobě uvést, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Stěžovatel v žalobě uvedl, že navrhuje provést důkaz „protokoly z kontrol ČOI týkajících se obdobných výrobků jako výrobku žalovaného, který byl shledán ČOI jako nevyhovující“. Stěžovatel v důkazním návrhu zmíněné protokoly konkrétním způsobem neoznačil, neuvedl například data jejich vyhotovení, čísla jednací, jakých konkrétních věcí se týkaly. Důkazní návrh stěžovatele byl tudíž zcela neurčitý, nebylo zřejmé jakými konkrétními listinami má být důkaz proveden, a proto ani nemohlo dojít k provedení tohoto důkazu.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu